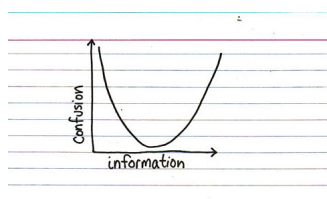

Ponedeljek, 23. junija letošnjega leta, je prinesel nova spoznanja ali bolje rečeno v praksi obudil rek, ki gre takole: "Pazi nase, kajti drugi nate ne (bodo)!" Glede "norcev" na cesti bi bilo veliko za povedati, ampak raje bom opisala svojo osebno zgodbo, v kateri je polno absurdnosti in ironije. Za takšno zgodbo, ki ne bi temeljila na resničnem pričevanju, bi si mislili, da je moral pisec zanjo dodobra izmučiti svoje možgane in se potruditi kar se da močno zavrtati v domišljjski svet. A tukaj je govora o resničnem in stvarnem sosledju dogodkov.

Naenkrat opaziš, da se ti nasprotno vozeči avtomobil z bliskovito hitrostjo približuje. Preden uspejo tvoje oči zaznati, da je ta avtomobil na tvojem pasu ter poslati to informacijo do možganov, ki bi sprožili nadaljnja navodila po telesu, zaslišiš pok, katerega frekvence segajo do bolečin v ušesih, do najvišjega pritiska v glavi in zagledaš rumeno svetlikajočo svetlobo, ki peče v očeh. Naslednje, kar vidiš, je zmeda okoli tebe in prestrašen pogled tvojega fanta. Zaslišiš krike, katere prepoznaš za svoje, in upaš da bo še vse dobro, ko prispe reševalno vozilo – kljub temu, da mrzlica po telesu ne odneha in da noge nekaj časa niso tvoje. Upanje na reševalce je trajalo štirideset minut. Iz Slovenj Gradca do Doliča, kjer se je nesreča zgodila. Mogoče šolskih štirideset minut mine s svetlobno hitrostjo, a ko ležiš na bankini, pokrit s koščki stekla in se nad tabo menjavajo zaskrbljeni pogledi, je teh štirideset minut več kot preveč. Vsekakor je bilo dovolj časa za policista, ki ni pozabil na svojo dolžnost glede preverjanja stopnje alkohola v krvi voznika. Še nikoli nisem rabila "pihati", a nikoli nisem pomislila, da bom prvič to opravila v takšnem stanju

—
ležeča na bankini, s kratkimi vdihom in lovljenjem sape za vsako vprašanje v smislu: "A bom lahko spet hodila?", bolečinami v prsnem košu kot da bi se nekdo po pomoti za daljši čas usedel nanj. Gospa, ki je lastnica bara v neposredni bližini nesreče in je bila ob meni ves čas ter mi je s svojo bližino dajala upanje, je želela policista prepričati, da v mojem stanju najverjetneje ni "varno" preverjati moje morebitne alkoholiziranosti, vendar ta se ni dal. Zdaj vem, da znajo tudi policisti presoditi zdravstveno stanje poškodovanke/ca (morebitne notranje krvavitve ali morebitni kolaps pljuč zaradi močnega udarca) takoj po nesreči, še preden o tem odločijo reševalci oziroma zdravniki!

Zaslišala sem sireno reševalnega vozila, za njo še eno, nato še eno – nisem znala dobro razločiti, ali še vedno slišim sirene ali pa mi le vedno bolj "tuli v glavi". Kar naenkrat je mimo mene bežalo nekaj reševalcev, ki so hiteli na pomoč težje poškodovanim v tej prometni nesreči. Za hip so se ustavili pri meni in vprašali, kaj me boli. Levi gleženj je močno skelet; nekaj izmed reševalcev je v vsej zmedi začelo pregledovati moj desni gleženj, namesto levega, potem pa so sledili nasprotni si napotki v smislu: "Čevelj takoj dol!", "Raje pusti čevelj gor!", "Ne premikaj ji noge!" ipd. Strah v meni je rastel, sorazmerno z njim pa zmeda, ki je nastala, ko so mi povedali, da bom morala nekaj časa počakati, saj sta dve gospe huje poškodovani in da moramo najprej počakati, da gasilci opravijo svoje delo. Nisem vedela, da sta v prometno nesrečo vključeni še dve žrtvi. Potrpežljivo sem ležala na bankini in upala, da se bo za vse nas, udeležene v nesreči, to mučenje prenehalo, takoj ko nas pripeljejo v bolnišnico.

S stabilizatorjem za hrbtenico so me dvignili in naložili v reševalno vozilo. Moj fant je sedel spredaj. Naenkrat sem začutila tesnobo, ker nisem mogla dobro dihati in ker sem mogla za nekaj minut sama ležati z vprašanji, ki so se pletli po mojih mislih in mi dajali občutek nemoči. Nekajkrat zaporedoma sem pozabila, kaj se nam je zgodilo, saj sem misli preusmerila na luknjasto koroško cesto. Če sem pred tem mislila, da poznam vsako luknjo na cesti, ki povezuje Slovenj Gradec z Mislinjo, sem se vsekakor motila. Po prihodu v slovenjegraško bolnišnico so naju (z mojim fantom) odpeljali v sobo na urgenci, kjer sva čakala na nekoga, ki bi naju odpeljal na rentgensko slikanje. Minilo je nekaj časa, nato pa je vstopil zdravnik. Mojega fanta je poslal v čakalnico, mene pa je vprašal po bolečih mestih v/na telesu. Povedal mi je, da bo potrebno rentgensko slikanje celotnega telesa. Vseskozi me je skrbelo stanje moje hrbtenice, zato sem mu kolikor hitro je bilo mogoče zastavila vprašanje glede tega. Odvrnil je, da bo vse jasno na rentgenskih slikah. Ni mi preostalo drugega, kakor da potrpežljivo ležim, tokrat namesto na bankini, na opori za hrbtenico. Kakšno uro sem takole strmela v strop ter napenjala ušesa, da bi slišala kakšne informacije s strani zdravstvenih delavcev. Nekajkrat sem dobila občutek, kot da je nekdo z menoj v sobi, videla sem tako ali tako samo strop, zato sem kot največji nevednež zastavila vprašanje prazni sobi okoli mene: "Ali je kdo tukaj?" Počutila sem se nemočno in zaskrbljeno. Spraševala sem se, kdo me bo slišal, če kar naenkrat ne bom mogla več vdihniti, zaradi bolečin v prsnem košu, ki so napredovale v intenzivnosti. Ležeč v takšnih skrbah sem zaslišala glas medicinske sestre, ki ji je bilo naročeno, da me mora odpeljati na rentgen. Zaradi lažjega "potovanja" do rentgena mi je predlagala, naj se usedem na invalidski voziček. Izrazila sem dvom: "Glede na to, da me niso želeli premikati in glede na to, da že dve uri ležim takole na tej opornici za hrbtenico, najverjetneje ne bi bilo pametno, da me pred rentgenskim slikanjem kakorkoli premikate, saj sklepam, da ne veste kakšno je stanje moje hrbtenice, ali pač?" Medicinska sestra mi je nasmeje in z zadrego prikimala, da bo res najbolje, če me odpelje kar s "posteljo" vred. Pri prevažanju ji je pomagal moj fant; tako ali tako je bil skozi celoten proces – od dogodkov na kraju nesreče do dogodkov, ki so sledili v bolnišnici

–
obravnavan kot zdravstveni tehnik, ki pomaga poškodovancu in ne kot nekdo, ki je poškodovan. Spet je preteklo nekaj debelih minut, dokler sem si končno zaslužila pregled pri zdravniku, ki je z neprepričljivim pogledom zrl zdaj v rentgenske slike zdaj v mene. Z zmedenostjo je pristopil in mi naročil, da se moram nujno obrniti na bok. Srce mi je začelo razbijati kot takrat, ko pričakuješ novico, za katero veš, da bo vse prej kot dobra. On pa je izpod moje hrbtenice povlekel polno

pest steklenih delčkov. Nejevoljno sva se prisilno nasmehnila drug drugemu. Doktor verjetno zaradi olajšanja, ker je ugotovil vzrok "nepravilnosti" na rentgenski sliki, jaz pa bol iz obupa, ko sem se zavedala, da absurdnosti še ni konca. S cmokom v grlu sem ga spraševala o mojem stanju. Zanimala me je diagnoza mojega gležnja, ki je postajal vedno bolj modre barve in okrogle oblike. Sklepala sem, da je zvin, a zdravnik mi tega ni mogel potrditi. Povedal mi je, da ni zlomljeno. Takšen nabor informacij mi je moral zadostovati. Napisal mi je odpustnico in me poslal domov. Med čakanjem na odpustnico sem zaslišala glasna nasprotja iz sprejemne sobe na urgenci, katero sem ravnokar zapustila. Vrata je odprl drugi zdravnik in me poklical nazaj. Svetoval mi je, da bi bilo bolje, da ostanem čez noč na opazovanju v bolnišnici. Bila sem presenečena in zmedena, saj sem ravnokar čakala na odpustnico. Glede na to, da nisem mogla hoditi in so mi bolečine v pljučih povzročale skrb, sem se odločila, da ostanem.

Med čakanjem na nekoga, ki me bi odpeljal na oddelek, pa sem imela zopet več kot prijetno srečanje s policistom, ki je najin odnos začrtal že na kraju nesreče. Z odločnim obrazom je pristopil do mene in zahteval, naj opišem potek prometne nesreče, ki naj bo na sekundo natančna, to je: kdaj sem opazila avto, kako sem odreagirala, ali sem pri tem zavirala ipd. Ko sem mu večkrat odvrnila, da resnično ne znam opisati, kako je vse natančno potekalo, mi je zabrusil, da bi bilo bolje zame, da se poskušam spomniti, glede na to, da je tista gospa, v katero sem se svojim avtomobilom posredno zaletela (potem ko se je vame zaletel nasprotno vozeči avtomobil in je moje vozilo obrnilo za 180°) v hudi življenjski nevarnosti. Moje oči so se začele rositi, saj so mi v glavi odzvanjale njegove pravkar izrečene besede. Medtem pa je policist svojo aroganco stresal nad mojim fantom in nama podajal lekcije v smislu, kako moraš biti pravilno prepasan, da nimaš takšnih odrgnin, kot sva jih imela midva. S svojim odnosom me je pripeljal tako daleč, da sem mu lahko rekla le: "Mislím, da bi bilo bolje, če bi takšna vprašanja zastavljali tistemu, ki ni pripeljal po svojem pasu, vendar vame!" Brez besed se je obrnil in odšel, mene pa sta medicinska sestra in "nov zdravstveni tehnik" odpeljala na oddelek. Želela sem si le, da se ta dan čim prej konča. Prav tako pa sem si želela tudi košček ledu za moj gleženj, ki je bil zdaj še bolj moder in še bolj okrogel. Dočakala sem samo konec dneva; ledu za svoj gleženj tako ali tako nisem potrebovala, saj me naj ne bi dovolj bolel, je menila medicinska sestra na oddelku.

Pa lahko noč, Maša, ali bolje, ostani na "preži"! Jutri pa čim prej zbeži iz te ustanove, kjer vlada zmeda in upaj, da se ti ne bo potrebno vrniti. Glede policista pa ... ne razmišljaj preveč, saj on tudi ni.